

Agatha Christie

Dispariție misterioasă

Un mesager special adusese o notă. Poirot o citi și o rază de bucurie și interes îi apărură în privire. Îi dădu drumul omului să plece, spunându-i câteva cuvinte și apoi se întoarse spre mine.

— Împachetează ceva repede, prietene, mergem la Sharples.

Am tresărit la menționarea faimoasei reședințe de țară a lordului Alloway. Șef al noului minister al apărării, recent înființat, lordul Alloway era un membru de bază al cabinetului. Ca și sir Ralph Curtis, conducătorul unei mari firme de construcții, el se făcuse remarcat în Camera Comunelor și acum se vorbea deschis despre el ca un om de viitor și ca despre candidatul cel mai posibil la funcția de prim ministru, dacă zvonurile despre starea sănătății domnului David Macadam s-ar fi dovedit fondate.

Un mare Rolls-Royce ne aștepta jos și când am început să rulăm în întuneric l-am coplesit pe Poirot cu întrebări.

— Ce naiba ar putea vrea de la noi la ora asta așa târzie? L-am întrebat. Era trecut de 11.

Poirot dădu din cap.

— Ceva extrem de urgent, fără îndoială.

— Îmi amintesc, am spus eu, că acum câțiva ani a fost un scandal destul de urât în legătură cu Ralph Curtis, care pe atunci, cred, făcuse niște speculații cu acțiuni. În cele din urmă a fost achitat, însă, probabil, ceva de felul ăsta s-a întâmplat din nou.

— Dar n-ar fi fost deloc necesar să trimită după mine în mijlocul nopții, prietene.

L-am împărtășit opinia și restul călătoriei s-a desfășurat în liniște. După ce a părăsit Londra, puternica mașină accelerează și sosirăm la Sharples în mai puțin de o oră.

Un majordom impunător ne conduse de îndată într-un mic birou unde lordul Alloway ne aștepta. Se ridică să ne întâmpine un om înalt, uscățiv care părea totuși să radieze putere și vitalitate.

— Domnule Poirot, sunt încântat să vă văd. Este pentru a doua oară când guvernul apelează la serviciile dumneavoastră. Îmi amintesc foarte bine ce-ați făcut pentru noi în timpul războiului, când primul ministru a fost răpit în

modul acela uimitor. Deducțiile dumneavoastră excelente și, aș adăuga, discreția dumneavoastră – au salvat situația.

Ochii lui Poirot străluciră o clipă.

— Să înțeleg atunci, milord, că este încă un caz discret?

— În cel mai înalt grad. Sir Harry și cu mine... Oh, să fac prezentările – amiral sir Harry Weardale, șeful marinei – domnul Poirot și... Să-mi amintesc, căpitanul...

— Hastings, l-am ajutat eu.

— Am auzit de multe ori de dumneavoastră domnule Poirot, spuse sir Harry, dându-i mâna. Este o afacere excepțională și dacă ați putea-o soluționa, v-am fi extrem de recunoscători.

Mi-a plăcut pe dată de șeful marinei, un marinar solid, direct, un tip sigur, de modă veche.

Poirot se uită întrebător la amândoi și Alloway începu povestirea.

— Desigur, înțelegeți că totul e secret, domnule Poirot. Am pierdut ceva extrem de important. Planurile noului tip de submarin „Z” ne-au fost furate.

— Când s-a întâmplat asta?

— În seara aceasta, acum mai puțin de trei ore. Vă puteți da seama, domnule Poirot de dimensiunile catastrofei. Este esențial ca pierderea să nu devină publică. Am să vă spun faptele cât mai concis posibil. Musafirii mei în acest weekend au fost amiralul, aici prezent, soția și fiul său, doamna Conrad, o doamnă binecunoscută în societatea londoneză. Doamnele s-au retras să se culce devreme – pe la ora 10; la fel și domnul Leonard Weardale. Sir Harry se află aici parțial în scopul de a discuta cu mine construcția acestui nou tip de submarin. Ca urmare, i-am cerut domnului Fitzroy, secretarul meu, să scoată planurile din seiful care se află în colțul acela și să mi le pregătească și, de asemenea, să aducă și alte documente ce aveau legătură cu subiectul în discuție. În timp ce el se îndeletnicea cu asta, amiralul și cu mine ne plimbam pe terasă, fumând trabucuri în plăcuta atmosferă caldă de iunie. Am terminat de fumat și de discutat și ne-am hotărât să ne apucăm de treabă. În momentul în care ne-am întors de la capătul terasei, mi s-a părut că văd o umbră strecurându-se pe fereastra franceză de acolo, traversând terasa și apoi dispărând. Totuși, nu i-am dat deloc atenție. Știam că Fitzroy era în camera asta și niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla ceva rău. Desigur, asta e vina mea. Deci, ne-am întors de pe terasă și-am intrat în încăpere prin fereastră în același moment în care Fitzroy a pătruns din hol.

— Ai pregătit tot ce aveam nevoie, Fitzroy? L-am întrebat.

— Cred că da, lord Alloway. Toate documentele sunt pe biroul dumneavoastră, răspunse el. Și-apoi ne ură noapte bună.

— Așteaptă doar o clipă, am zis, îndreptându-mă spre birou. S-ar putea să am nevoie de ceva despre care nu ți-am spus.

M-am uitat repede prin hârtiile care erau așezate acolo.

— Ai uitat ceea ce era mai important dintre toate, Fitzroy, am zis. Planurile propriu zise ale submarinului!

— Planurile sunt chiar deasupra, lord Alloway.

— Dar nu, nu sunt, i-am răspuns, răsfoind documentele.

— Dar le-am pus acolo acum mai puțin de un minut!

— Bine, dar nu mai sunt aici, i-am zis.

Fitzroy se apropie cu o expresie uimită. Lucrurile păreau incredibile. Ne-am uitat prin toate documentele de pe birou; am răscolit seiful, dar în cele din urmă a trebuit să ne consolăm că documentele dispăruseră... Și dispăruseră în scurtul interval de circa trei minute în care Fitzroy lipsise din încăpere.

— Dar de ce plecase din încăpere? Intervenii Poirot brusc.

— Asta l-am întrebat și eu, exclamă sir Harry.

— Se pare, spuse lordul Alloway, că, exact în momentul când terminase cu aranjatul documentelor pe biroul meu, a fost surprins de țipătul unei femei. Se repezi în hol. Pe scară o văzu pe camerista franțuzoaică a doamnei Conrad. Fata arăta supărată și albă la față și spuse că văzuse o stafie – o siluetă îmbrăcată în alb, care se mișca fără zgomot. Fitzroy râse de spaima acesteia și-i spuse, mai mult sau mai puțin politicoasă, să nu facă pe proasta. Apoi se întoarse în camera asta în care intram și noi.

— Totul pare foarte clar, aprecie Poirot căzut pe gânduri. Singura problemă e dacă servitoarea a ajutat în calitate de complice? A țipat în complot cu tovarășul ei care lucra afară sau el aștepta acolo doar în speranța că i s-ar ivi ocazia? Cred că era un bărbat, nu o femeie ceea ce ați văzut.

— Nu pot să vă spun, domnule Poirot. A fost doar o umbră.

Amiralul bufni într-un fel atât de deosebit încât nu putea să nu atragă atenția.

— Cred că domnul amiral are ceva de zis, spuse Poirot liniștit cu un ușor zâmbet. Ați văzut umbra asta, sir Harry?

— Nu, n-am văzut-o răspunse celălalt. Și nici Alloway. Ramura unui copac s-a mișcat, sau cam așa ceva și abia după aceea, când am descoperit furtul, el a tras concluzia că cineva traversase terasa. Imaginația i-a jucat o festă, asta-i tot.

— De obicei nu prea mi se spune c-aș avea multă imaginație, zise lordul Alloway zâmbind.

— Prostii, toți avem imaginație. Cu toții putem crede c-am văzut mai mult decât e adevărat. Am petrecut o viață pe mare și am ochii mai buni decât ai unuia de pe uscat. Mă uitam direct pe terasă și aș fi văzut și eu același lucru dacă ar fi fost ceva.

Era foarte hotărât în privința asta. Poirot se ridică și se îndreptă repede spre fereastră.

— Îmi permiteți? Întrebă el. Trebuie să rezolvăm problema asta dacă se poate.

Îleși pe terasă și noi îl urmarăm. Își scoase o lanternă din buzunar și lumină stratul de iarbă de la marginea terasei.

— Unde a traversat terasa, milord? Întrebă el.

— Aș zice de partea cealaltă a ferestrei.

Poirot continuă să mai lumineze locurile cu lanterna câteva minute, străbătând terasa până-n capăt și-napoi. Apoi o stinse și se îndreptă din umeri.

— Sir Harry are dreptate și dumneavoastră greșiți, milord, spuse el liniștit. A plouat serios mai devreme în seara asta. Oricine ar fi trecut prin iarbă ar fi trebuit să lase urme de pași. Dar nu sunt... Niciuna.

Privirea sa trecu de la un bărbat la celălalt. Lordul Alloway arăta uimit și nu prea convins; amiralul își exprimă în mod gălăgios satisfacția.

— Știam că nu puteam să dau greș, declară el. Am încredere în ochii mei în orice situație.

Era însăși imaginea unui bătrân și cinstit lup de mare, încât nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Asta ne face să ne rezumăm la oamenii din casă, spuse calm Poirot. Să intrăm. Acum, milord, în timp ce domnul Fitzroy vorbea cu camerista pe scară, ar fi putut cineva să se folosească de ocazie și să ne intre în bibliotecă dinspre hol?

Lordul Alloway negă, dând din cap.

— Absolut imposibil, ar fi trebuit să treacă pe lângă el ca s-o facă.

— Dar domnul Fitzroy – sunteți sigur de el, da?

Lordul Alloway se înroși.

— Absolut, domnule Poirot. Răspund de loialitatea secretarului meu. Este imposibil ca el să fie implicat în afacere în vreun fel.

— Totul pare imposibil, remarcă Poirot cam sec. Poate că planurile și-au pus o pereche de aripi și-au zburat – comme ça! Bătu din buze ca un comic heruvim.

— Toată afacerea este imposibilă, declară nerăbdător lordul Alloway. Dar vă rog, domnule Poirot, nici să nu vă gândiți să-l suspectați pe Fitzroy. Gândiți-vă doar, dacă ar fi dorit să ia planurile, nimic n-ar fi fost mai ușor pentru el decât să le copieze fără să-și dea osteneala de a le fura?

— Aici, milord, spuse Poirot aprobator, ați făcut o remarcă bien juste – văd că aveți o minte ordonată și metodică. L'Angleterre poate să fie fericită că vă are.

Lordul Alloway păru cam stânjenit de această neașteptată explozie de laude. Poirot se reîntoarce la chestiune.

— Camera în care ați stat toată seara...

— Da, sufrageria?

— Și ea are o fereastră care dă pe terasă, căci, îmi amintesc, ați spus că ați ieșit pe acolo. N-ar fi fost posibil ca cineva să iasă prin fereastra de la sufragerie și să intre prin asta de la birou, în timp ce domnul Fitzroy ieșise din cameră și să se reîntoarcă în sufragerie în același fel?

— Dar l-am văzut atunci, obiectă amiralul.

— Nu, dacă erați cu spatele, mergând în direcția opusă.

— Fitzroy a lipsit din cameră numai câteva minute, atât timp cât ne-a luat să mergem până la capătul terasei și înapoi.

— Nu contează – este o posibilitate – de fapt, singura, după cum stau lucrurile.

— Dar nu era nimeni în sufragerie când am ieșit, spuse amiralul.

— Poate au venit după aceea.

— Vreți să spuneți, zise lordul Alloway rar, că atunci când Fitzroy a auzit-o pe fată țipând și a ieșit, cineva era deja ascuns în sufragerie și că ei au intrat și au ieșit prin ferestre și apoi au plecat din sufragerie după ce Fitzroy s-a întors în camera asta?

— Minteți dumneavoastră metodică din nou, spuse Poirot înclinându-se.

— Dumneavoastră explicați lucrurile perfect.

— Să fi fost vreunul dintre servitori?

— Sau vreun musafir. Camerista doamnei Conrad a țipat.

— Exact, ce-mi puteți spune despre doamna Conrad?

Lordul Alloway se gândi pentru o clipă.

— Vă spuneam că este o doamnă bine cunoscută în societate. E adevărat că dă petreceri mari și se duce peste tot. Dar se știe foarte puțin despre adevărata ei origine și despre cum și-a petrecut viața în trecut. Este o doamnă care frecventează foarte mult cercurile diplomatice și ale Foreign Office-ului. Serviciul secret ar vrea să știe de ce.

— Înțeleg, spuse Poirot. Și ea a fost invitată aici în weekendul ăsta...

— Ca s-o putem observa mai îndeaproape, să zicem.

— Parfaitment! S-ar fi putut ca ea să vă fi făcut foarte frumușel figura.

Lordul Alloway arăta cam încurcat și Poirot continuă.

— Spuneți-mi, milord, s-a făcut vreo referință în prezența ei în legătură cu subiectele pe care dumneavoastră și amiralul urmați să le discutați împreună?

— Da, recunosc celălalt. Sir Harry a spus: „Și acum hai la submarinul nostru! La treabă!” sau ceva de felul ăsta.

— Înțeleg, făcu Poirot pe gânduri. Milord este foarte târziu, dar afacerea e urgentă. Aș vrea să chestionez pe membrii acestei petreceri familiare, imediat dacă este posibil.

— Bineînțeles că se poate aranja, răspunse lordul Alloway. Lucrul dificil este că n-am vrea să se afle mai mult decât trebuie. Sigur, nu-i nici o problemă cu lady Juliet Weardale și cu tânărul Leonard, dar doamna Conrad, dacă nu e vinovată, se află într-o situație diferită. Poate că ar trebui să menționați numai că lipsește un document important, fără să specificați de ce fel sau să intrați în circumstanțele dispariției sale.

— Exact asta îmi propuneam și eu, sublinie Poirot, plin de satisfacție. De fapt, în toate trei cazurile. Domnul amiral să mă ierte, dar chiar și cele mai bune soții...

— Nu mă interesează, făcu sir Harry. Toate femeile pălăvrăgesc, scumpele de ele! Aș vrea ca Juliet să vorbească mai mult și să joace bridge ceva mai puțin. Dar așa sunt femeile în zilele noastre, niciodată nu sunt fericite dacă nu dansează sau nu joacă cărți. Să-i trezesc pe Juliet și pe Leonard, nu-i așa Alloway?

— Mulțumesc. Am s-o chem pe camerista franțuzoică. Domnul Poirot dorește s-o vadă și ea poate să-și trezească stăpâna. Mă duc să aranjez asta acum. Între timp, îl trimit aici pe Fitzroy.

Domnul Fitzroy era un tânăr palid, subțire, cu pince-nez și o expresie efeminată. Declarația sa a coincis practic cuvânt cu cuvânt cu ceea ce lordul Alloway ne spusese deja.

— Dumneavoastră personal ce credeți, domnule Fitzroy?

Domnul Fitzroy ridică din umeri.

— Fără îndoială, cineva care știa ce avea să urmeze aștepta afară ca să i se ivească ocazia. Putea să vadă prin fereastră ceea ce se întâmpla în cameră și să se strecoare înăuntru când eu am plecat. Păcat că lordul Alloway n-a pus să fie urmărit tipul atunci când l-a văzut.

Poirot nu l-a contrazis, în schimb l-a întrebat:

— Crezi povestea cameristei - c-a văzut o fantomă?

— Ei, nu prea, domnule Poirot!

— Vreau să spun, că ea chiar a crezut asta?

— O, în această privință nu pot să mă exprim. Părea, în mod sigur, cam supărată. Se ținea cu mâinile de cap.

— Aha! Strigă Poirot cu aerul unuia care a făcut o descoperire. Chiar așa - și ea este, fără îndoială, o fată drăguță?

— Nu i-am luat seama în mod deosebit, spuse domnul Fitzroy pe un ton reținut.

— Ai văzut-o și pe stăpâna ei, da?

— De fapt, am văzut-o. Era sus, în capul scărilor și o striga „Léonie!” Apoi m-a văzut și, bineînțeles, s-a retras.

— Sus, spuse Poirot, încruntându-se.

— Bineînțeles, îmi dau seama că totul este foarte neplăcut pentru mine, sau mai degrabă ar fi fost, dacă lordul Alloway nu l-ar fi văzut din întâmplare pe omul acela plecând într-adevăr. În orice caz, m-aș bucura dacă ați dori să-mi cercetați camera și să mă percheziționați.

— Chiar dorești asta?

— Sigur că da.

Nu știu ce i-ar fi răspuns Poirot, dar în acel moment reapăru lordul Alloway și ne informă că cele două doamne, precum și Leonard Weardale se aflau în sufragerie.

Femeile erau în neglijouri care le veneau bine. Doamna Conrad era o femeie frumoasă de 35 de ani, cu păr auriu și o ușoară tendință de embonpoint. Lady Juliet Weardale trebuie să fi avut 40 de ani, era înaltă și brunetă, foarte subțire, încă frumoasă, cu mâini și picioare superbe și o purtare neliniștită, buimăcită. Fiul ei era un tânăr subțirel, muieratic, în contrast mare cu tatăl său inimos și direct, după câte am putut să-mi dau seama.

Poirot i-a dat drumul cu povestioara asupra căreia ne înțelesesem și apoi le-a explicat că dorea să știe dacă vreunul auzise sau văzuse ceva în seara aceea, care ar putea să ne ajute.

Adresându-se întâi doamnei Conrad, a întrebat-o dacă ar putea să fie atât de bună și să-i spună ce făcuse exact.

— Stați să văd... M-am dus sus. Mi-am sunat camerista. Apoi, pentru că nu-și făcea apariția, am ieșit și am strigat-o. Am auzit-o vorbind pe scări.

După ce mi-a periat părul i-am dat drumul – era într-o foarte curioasă stare nervoasă. Am citit o vreme și-apoi m-am culcat.

— Și dumneavoastră, lady Juliet?

— M-am dus direct sus și m-am culcat. Eram foarte obosită.

— Dar cartea ta, dragă? Întrebă doamna Conrad, zâmbind dulce.

— Cartea mea? Lady Juliet se înroși.

— Da, știi, când i-am dat drumul Léonie, urcai scările. Ai spus că ai coborât în sufragerie după o carte.

— O, da, am coborât. Am... Am uitat.

Lady Juliet își încleștă nervoasă mâinile.

— Ați auzit-o pe camerista doamnei Conrad țipând, milady?

— Nu, nu, n-am auzit-o.

— Ce curios, pentru că trebuie să fi fost atunci în sufragerie.

— N-am auzit nimic, spuse lady Juliet pe un ton mai ferm.

Poirot se întoarse spre tânărul Leonard.

— Monsieur?

— N-am făcut nimic. M-am dus direct sus și m-am închis înăuntru.

Poirot își mângâia bărbia.

— Așadar, mă tem că n-am nimic aici care să mă ajute. Mesdames et monsieur, regret, regret teribil că v-am deranjat din somn pentru așa un fleac. Primiți scuzele mele, vă rog.

Gesticulând și cerându-și scuze, îi conduse pe toți afară. S-a întors cu franțuzoaica, o fată drăguță, cu o privire îndrăzneță. Alloway și Weardale ieșiseră cu doamnele.

— Acum mademoiselle, spuse Poirot pe un ton rățoit, hai spune-mi adevărul. Nu-mi spune mie basme. De ce-ai țipat pe scară?

— Ah, monsieur, am văzut o siluetă înaltă, toată în alb...

Poirot o opri, făcând cu arătătorul un gest energic.

— Nu ți-am spus, fără basme? Stai să ghicesc. Te-a sărutat, nu-i așa? Domnul Leonard Weardale, vreau să zic?

— Eh bine, monsieur, și de fapt ce-i un sărut?

— În aceste împrejurări, e cât se poate de natural, răspuse Poirot galant. Că sunt eu sau Hastings aici... Dar spune-mi ce s-a întâmplat.

— A urcat după mine și m-a prins. M-am speriat și am țipat. Dacă aș fi știut, n-aș fi țipat, dar s-a apropiat de mine ca o pisică. Apoi a apărut monsieur le secrétaire. Domnul Leonard a fugit sus pe scări. Și ce puteam să-i spun? Mai ales unui jeune homme comme ça – tellement comme il faut? Ma foi, am inventat o fantomă.

— Așa totul se explică, exclamă Poirot bine dispus. Apoi te-ai dus în camera stăpânei tale. Care-i camera, apropo?

— Este la capăt, monsieur. Pe acolo.

— Direct deasupra biroului deci. Bien, mademoiselle, nu te mai rețin și la prochaine fois, să nu mai ții.

După ce-o conduse afară se întoarse spre mine zâmbind.

— Un caz interesant, nu Hastings? Încep să-mi vină câteva mici idei. Et vous?

— Ce făcea Leonard Weardale pe scară? Nu-mi place tânărul acela, Poirot. E o pușlama în adevăratul sens al cuvântului.

— Sunt de acord cu tine, mon ami.

— Fitzroy pare un tip cinstit.

— Lordul Alloway insistă mult asupra acestui aspect.

— Și totuși e ceva în comportamentul lui...

— E aproape prea bun ca să fie adevărat? Și eu am simțit asta. Pe de altă parte, prietena noastră, doamna Conrad, cu siguranță nu e bună deloc.

— Și camera ei se află deasupra biroului, am spus eu meditativ, uitându-mă fix la Poirot.

Dădu din cap cu un ușor zâmbet.

— Nu, mon ami, nu pot să cred în mod serios că acea doamnă superbă s-a strecurat jos pe hornul șemineului, sau a coborât cu o frânghie din balcon.

În timp ce vorbeam, ușa se deschise și spre marea mea surpriză, lady Juliet Weardale intră rapid și fără zgomot.

— Domnule Poirot, spuse ea aproape pe nerăsuflăte, putem vorbi între patru ochi?

— Milady, căpitanul Hastings este ca alter ego al meu. Puteți vorbi în prezența lui ca și cum n-ar conta, n-ar fi de față. Vă rog să luați loc.

Se așază cu ochii încă fixați asupra lui Poirot.

— Ceea ce am de spus e cam dificil. Vă ocupați de caz. Dacă documentele vor fi returnate, afacerea va fi încheiată? Vreau să spun, s-ar putea face fără să se mai pună întrebări?

Poirot o privi cu gravitate.

— Stați să înțeleg, madame. Ele îmi vor fi date mie, așa-i? Și eu urmează să le restitui lordului Alloway cu condiția ca el să nu întrebe de unde le am?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Asta am vrut să spun. Dar trebuie să fiu sigură că nu se face... Publicitate.

— Nu cred că lordul Alloway este prea dornic de publicitate, spuse Poirot serios.

— Atunci, acceptați? Strigă ea nerăbdătoare după un răspuns.

— O clipă, milady. Depinde cât de repede îmi veți înmâna documentele.

— Aproape imediat.

Poirot se uită la pendulă.

— Exact, cât de repede?

— Să spunem... Zece minute, șopti ea.

— Accept, milady.

Ieși grăbită din cameră. Am strâns din buze, ca și cum aș fi fluierat.

— Poți să-mi rezumi situația, Hastings?

— Bridge, am răspuns succint.

— Ah, îți amintești cuvintele rostite de domnul amiral! Ce nenorocire! Te felicit, Hastings!

N-am mai spus nimic deoarece lordul Alloway intră și se uită întrebător spre Poirot.

— Mai ai și alte idei, domnule Poirot? Mă tem că răspunsurile la întrebările duminicale au fost cam dezamăgitoare.

— Cătuși de puțin, milord. Au fost chiar suficient de clare. Nu mai este necesar să rămân aici, cu permisiunea dumneavoastră, am să mă întorc imediat la Londra.

Lordul Alloway rămase perplex.

— Dar... Ce-ați descoperit? Știți cine-a luat planurile?

— Da milord, știu. Spuneți-mi, în cazul în care documentele sunt returnate anonim, nu veți mai pretinde alte cercetări?

Lordul Alloway se uită fix la el.

— Vreți să spuneți cu condiția acordării unei sume de bani?

— Nu, milord, returnate fără nici o condiție.

— Bineînțeles, recuperarea planurilor este lucrul cel mai important, spuse lordul Alloway încet. Se uită uimit și fără să înțeleagă.

— Atunci v-aș recomanda în mod serios să adoptați această atitudine. Numai dumneavoastră, amiralul și secretarul știți despre dispariția lor. Numai dumneavoastră trei trebuie să aflați despre restituirea lor. Și puteți conta pe mine ca să vă sprijin din toate punctele de vedere – lăsați misterul pe umerii mei. Mi-ați cerut să vă redau documentele – am făcut asta. Nu știți mai multe. Se ridică și-i întinse mâna. Milord, mi-a părut bine că v-am întâlnit. Am încredere în dumneavoastră și în devotamentul dumneavoastră față de Anglia. Îi veți conduce destinele cu mână forte, sigură.

— Domnule Poirot, vă jur c-am să fac tot ce-mi stă în putință. Ar putea fi un defect sau o calitate, dar eu cred în mine.

— Așa face orice om mare. Și eu sunt la fel, spuse Poirot grandilocvent.

Mașina veni în câteva minute în fața ușii și lordul Alloway își luă la revedere de la noi pe trepte cu sinceră cordialitate.

— E un om mare, Hastings, spuse Poirot, când am pornit. Are minte, influență, putere. El este omul puternic de care Anglia are nevoie pentru a o conduce în aceste zile dificile ale reconstrucției de după război.

— Sunt gata să fiu de acord cu tot ce spui Poirot, dar ce e cu lady Juliet? Va returna ea documentele direct lui Alloway? Ce va crede când le va descoperi fără nici un cuvânt?

— Hastings, am să-ți pun o mică întrebare. De ce, când a vorbit cu mine, nu mi-a dat planurile atunci și acolo?

— Nu le avea la ea.

— Perfect. Cât timp i-ar fi luat să le aducă din camera ei? Sau dintr-o ascunzătoare din casă? Nu trebuie să-mi răspunzi. Îți spun eu. Probabil vreo două minute și jumătate! Dar ea cere zece minute. De ce? Pentru că în mod clar ea trebuie să le obțină de la o altă persoană, să argumenteze sau să se certe cu acea persoană înainte de a le preda. Acum, care ar putea fi persoana aceea? Nici vorbă de doamna Conrad, ci un membru al propriei ei familii, soțul sau fiul său. Care dintre ei este mai probabil? Leonard Weardale a spus că s-a dus direct să se culce. Știm că asta nu-i adevărat. Să presupunem că mama s-a dus în camera lui și nu l-a găsit; să presupunem că a coborât plină de o teamă nedefinită – nu prea e o comoară fiul ăla al ei! Nu-

l găsește, dar mai târziu îl aude negând c-ar fi părăsit camera sa. Ea trage concluzia că el este hoțul. De aici, discuția ei cu mine. Dar, mon ami, noi știm ceva ce lady Juliet nu știe: că fiul ei n-ar fi putut fi în birou, pentru că el era pe scară, sărutând-o pe frumușica franțuzoaică. Deși ea nu cunoaște acest lucru, Leonard Weardale are un alibi.

— Bine, dar atunci cine a furat documentele? Se pare că i-am eliminat pe toți: lady Juliet, fiul ei, doamna Conrad, franțuzoaica...

— Exact. Folosește-ți micile tale celule cenușii, prietene. Soluția îți sare în ochi.

Am dat din cap neputincios.

— Dar, cum nu! Dacă te-ai concentra mai mult! Uite, deci, Fitzroy iese din cameră, lăasă hârtiile pe birou. Câteva minute mai târziu, lordul Alloway intră, se duce la ele și documentele au dispărut. Numai două lucruri sunt posibile: ori Fitzroy nu le-a lăsat, ci le-a pus în buzunarul lui – și asta nu-i rațional fiindcă, așa cum a subliniat Alloway, le-ar fi putut copia oricând ar fi vrut – ori documentele erau acolo când lordul Alloway a intrat și în acest caz ele au fost introduse în buzunarul său.

— Lordul Alloway hoț, am spus, stupefiat. Dar de ce? De ce?

— Nu mi-ai povestit tu de un scandal în trecut? Mi-ai spus că a fost achitat. Dar să presupunem că fusese adevărat? În viața publică engleză nu trebuie să fie nici un scandal. Dacă afacerea ar fi fost scormonită și s-ar fi găsit probe împotriva lui acum, atunci adio pentru cariera sa politică. Să presupunem că era șantajat, prețul cerut fiind planurile submarinului.

— Dar omul e un trădător mârșav! Am strigat eu.

— O, nu, nu este. E inteligent și plin de idei. Să presupunem, prietene, că a copiat planurile alea, făcând – pentru că este un inginer deștept – o mică schimbare în fiecare parte, așa încât ele ar deveni aproape inaplicabile. El înmânează planurile false agentului dușman – doamna Conrad, cred; dar pentru ca să nu se ridice nici o suspiciune în privința veridicității lor, planurile trebuie să fie furate. Face tot ce poate ca să nu planeze nici o suspiciune asupra vreunuia din casă, pretinzând că a văzut un om fugind pe fereastră. Dar aici se poticnește de încăpățânarea amiralului. Așa că următoarea sa grijă este ca nici o bănuială să nu cadă asupra lui Fitzroy.

— Asta-i găselnița ta, Poirot, am obiectat eu.

— Asta-i psihologie, mon ami. Un om care ar fi înmânat planurile reale n-ar fi fost ultrascrupulos în privința cui avea să cadă pradă suspiciunilor. Și de ce a fost el atât de preocupat ca nici un detaliu privind furtul să nu ajungă la doamna Conrad? Pentru că el îi înmânase planurile contrafăcute, mai devreme în seara aceasta și nu vroia ca ea să afle că furtul a avut loc mai târziu.

— Mă întreb dacă ai dreptate.

— Bineînțeles că am dreptate. Am vorbit cu Alloway ca între oameni mari și el a înțeles perfect. O să vezi.

Un lucru e sigur. În ziua când Alloway a devenit prim ministru un cec și o fotografie semnată au sosit; pe fotografie erau cuvintele: „Discretului meu prieten, Hercule Poirot, de la Alloway”.

Cred că tipul „Z” al submarinului determină mare exaltare în cercurile navale. Se spune că el va revoluționa marina navală modernă. Am auzit că o anumită putere străină a încercat să construiască ceva de același tip și rezultatul a fost un trist eșec. Dar încă mai cred că Poirot ghicise. El o face prea des și o s-o încurce într-o zi.

SFÂRȘIT